

Sygn. akt V CNP 8/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący)

SSN Wojciech Katner

SSA Elżbieta Fijałkowska (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi M. K. i J. K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w C. z dnia 30 października 2013 r.

w sprawie z powództwa "Produkcja Wyrobów Betonowych A." S.A.

w F.

przeciwko M. K. i J. K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 13 listopada 2014 r.,

**1. stwierdza, że wyrok Sądu Okręgowego w C. z dnia 30
października 2013 r. sygn. akt [...] jest niezgodny z prawem;**

**2. zasądza od powoda na rzecz pozwanych kwotę 462 zł (czterysta sześćdziesiąt dwa) tytułem zwrotu kosztów
postępowania wywołanego wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 października 2012 r. Produkcja Wyrobów Betonowych „A.” S.A. w F. wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych J. K. i M. K. kwoty 2.540,35 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. Nakazem zapłaty wydanym w dniu 14 grudnia 2012 r. w postępowaniu nakazowym Sąd Rejonowy w C. uwzględnił w całości powództwo. Po rozpoznaniu zarzutów pozwanych wyrokiem z dnia 4 lipca 2013 r. Sąd Rejonowy w C. utrzymał w mocy wymieniony nakaz zapłaty.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 19 sierpnia 2010 r. strony zawarły umowę ramową współpracy gospodarczej, której celem zgodnie z § 1 było określenie zasad współpracy stron w zakresie sprzedaży wyrobów produkowanych przez powódkę. Warunki sprzedaży wyrobów zawarte zostały w ogólnych warunkach sprzedaży, stanowiących załącznik do umowy. W umowie zastrzeżono, że osobami uprawnionymi ze strony kupującego, czyli pozwanego, do zawierania jednostkowych umów sprzedaży są pozwany M. K. oraz dwie wskazane przez niego osoby. Na zabezpieczenie wykonania umowy, w tym zapłaty ceny za sprzedane wyroby, kupujący wręczyli sprzedającemu weksel in blanco, który sprzedający w przypadku opóźnienia w zapłacie miał prawo wypełnić, zgodnie z deklaracją wekslową, sumą wekslową do kwoty całkowitego zadłużenia wynikającego z umowy wraz ze wszystkimi innymi kosztami i wydatkami, do których zapłaty zobowiązany był kupujący, z klauzulą „bez protestu”, datą i miejscem wystawienia oraz terminem zapłaty według swojego uznania oraz miejscem płatności w siedzibie powódki. Powódka zobowiązała się do zawiadomienia kupującego o wypełnieniu weksla listem poleconym wysłanym na 7 dni przed terminem zapłaty weksla. Ponieważ pozwani nie regulowali płatności w terminie powódka wypełniła weksel in blanco na sumę aktualnego zadłużenia pozwanych w kwocie 5.413,36 zł. Zawarta w niej była kwota 2.247,39 zł wynikająca z faktury o numerze 1009111195 z dnia 29 września 2010 r. z terminem zapłaty w dniu 13 października 2010 r. wraz ze skapitalizowanymi odsetkami w wysokości 292,96 zł. Następnie powódka powiadomiła pozwanych o wypełnieniu weksla i wezwała ich do jego wykupu do dnia 28 października 2011 r. Pozwani nie zareagowali na to wezwanie ani nie zakwestionowali wymienionych w piśmie

należności. Sąd I instancji wskazał, że powód opierał swoje roszczenie na treści weksla. Pozwani nie podnieśli żadnych zarzutów co do samego weksla ani w trakcie procesu, ani wcześniej po wezwaniu do wykupu weksla. Weksel będący podstawą żądania został wypełniony zgodnie z treścią art. 10 prawa wekslowego. W opinii Sądu, jeżeli weksel niezupełny w chwili wystawienia został uzupełniony niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia. Pozwani nie mogli powoływać się na argumenty podniesione w zarzutach dotyczące zamówienia, dowodu WZ, odebrania towaru przez nieznaną osobę trzecią oraz tego, że za faktycznie odebrany towar zapłacili, zwłaszcza że powód załączył te dowody celem zobrazowania współpracy między stronami podczas realizacji omówionej umowy. Pozwani nie wykazali, że zgłaszali wcześniej, czyli przed wezwaniem do wykupienia weksla, te zarzuty i że dążyli do wyjaśnienia sprawy z należytą starannością, która winna cechować stronę będącą podmiotem gospodarczym należycie dbającą o swoje interesy.

Sąd Okręgowy w C. wyrokiem z dnia 30 października 2013 r. oddalił apelację pozwanych obciążając ich kosztami postępowania. Stwierdził, że Sąd Rejonowy nie naruszył ani przepisów prawa materialnego ani prawa procesowego. Zasadność żądania zapłaty kwoty 2.540,35 zł potwierdzają załączone do pozwu dokumenty. Natomiast abstrakcyjność zobowiązania wekslowego oznacza, że weksel odrywa się od podstawy ekonomicznej, która była przyczyną jego wystawienia. Dla ważności zobowiązania wekslowego nie jest więc istotne, czy istniało zobowiązanie będące przyczyną wystawienia weksla oraz czy było ono ważne. Posiadaczowi weksla przysługuje prawo żądania zapłaty sumy wekslowej nawet wówczas, gdy wręczenie weksla było pozbawione dostatecznej podstawy. Pozwani nie podnieśli żadnych zarzutów co do samego weksla, więc wystawiony on został zgodnie z § 4 pkt. 5 umowy, zawierającej warunki współpracy gospodarczej między stronami. Pozwani nie wykazali, że weksel został wypełniony niezgodnie z umową łączącą strony. Powód natomiast udowodnił dokumentami okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie zapłaty kwoty dochodzonej pozwem.

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 30 października 2013 r. wnieśli pozwani, zarzucając temu wyrokowi:

1. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 378 § 1 k.p.c. przez nierozpoznanie zarzutów apelacji i w konsekwencji istoty sprawy, art. 382 k.p.c. przez pominięcie materiału procesowego zebranego w postępowaniu przed Sądem Rejonowym: przesłuchania świadków i stron na rozprawie w dniu 20 czerwca 2013 r. w celu ustalenia, czy strony zawarły umowę sprzedaży, z której wynikało roszczenie zabezpieczone wekslem in blanco; art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przez niewyjaśnienie w uzasadnieniu wyroku, dlaczego zarzuty apelacji okazały się bezzasadne oraz dlaczego zebrany materiał procesowy w postępowaniu przed Sądem Rejonowym okazał się zbędny dla wyrokowania, art. 505 § 1 k.p.c. i art. 379 pkt. 4 k.p.c. przez rozpoznanie apelacji w składzie trzech sędziów zamiast jednego sędziego, w konsekwencji wydanie wyroku w nieważnym postępowaniu apelacyjnym;
2. naruszenie prawa materialnego tj. art. 10, 16 i 17 à contrario ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. - Prawo wekslowe oraz art. 921 k.c. przez ich niezastosowanie i pozbawienie dłużnika wekslowego prawa podnoszenia zarzutów ze stosunku podstawowego, mimo że weksel nie był indosowany i został wystawiony in blanco na zabezpieczenie roszczenia ze stosunku podstawowego.

Skarżący wykazali, że wzruszenie wyroku w drodze środków prawnych nie było i nie jest możliwe i uprawdopodobniali poniesienie szkody.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie rozważenia wymagało, czy spełnione zostały przesłanki określone w art. 424¹ § 1 k.p.c. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i to szczególnego rodzaju, bowiem przysługuje od prawomocnych orzeczeń sądowych, ale celem skargi nie jest uzyskanie ich uchylenia lub zmiany, lecz uzyskanie prejudykatu umożliwiającego realizację roszczeń odszkodowawczych za szkody wyrządzone przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej, stosownie do art. 77 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 417¹ § 2 k.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się jednolicie, że niezgodność z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c. ma charakter kwalifikowany i zachodzi tylko wtedy, gdy przy wydaniu orzeczenia dopuszczono się rażąco błędnej wykładni prawa lub rażąco niewłaściwego zastosowania prawa w zakresie regulacji istotnych i nie uzasadniających odmiennych ocen. W szczególności uznaje się, że nie stanowi takiego uchybienia opowiedzenie się przez orzekający sąd za jedną z możliwych interpretacji przepisów prawa, przeciwny bowiem pogląd zagrażałby takim wartościom, jak stabilność obrotu prawnego, swoboda sądu w ocenie materiału dowodowego i stosowaniu prawa (zob. np. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia: 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, Nr 2, poz. 35; 22 czerwca 2007 r., III CNP 37/07, OSNC 2008, nr 7-8, poz. 94; 13 grudnia 2007 r., I BP 36/07, OSNP 2009, nr 3-4, poz. 36; 5 września 2008 r., I CNP 27/08; 12 września 2008 r., I BP 2/0; 24 września 2008 r., II CNP 49/08; 16 stycznia 2009 r., III CNP 42/08; 26 marca 2009 r., I CNP 121/08; 24 lutego 2010 r., III CNP 26/09; 20 stycznia 2011 r., I BP 4/10; 9 listopada 2011 r., II CNP 25/11).

Dokonując oceny skargi we wskazanym aspekcie uznać należy jej zasadność.

Oddalając apelację pozwanych Sąd Okręgowy powołał się przede wszystkim na abstrakcyjność zobowiązania wekslowego, co łączyło się z zaniechaniem rozpoznania zarzutów pozwanych związanych ze stosunkiem prawnym będącym podstawą wystawienia weksla. Jak wynika z ustaleń sądów obu instancji, weksel in blanco miał charakter gwarancyjny i wręczony został przez pozwanych celem zabezpieczenia mogącej powstać wierzytelności w związku z łączącą strony umową współpracy gospodarczej. Powód wykazał, że dochodzi roszczenia z weksla zabezpieczającego wierzytelność, która wynikała z umowy sprzedaży zawartej na skutek przyjęcia przez powoda zamówienia pozwanych, dostarczenia towaru w dniu 23 września 2010 r. i wystawienia faktury w dniu 29 września 2010 r. Fakty te były sporne, gdyż pozwani podnieśli zarzuty, że towaru nie zamówili i nie odebrali oraz przedstawili odpowiednie dowody na ich potwierdzenie.

Zobowiązanie wekslowe z takiego weksła ma samodzielny, abstrakcyjny charakter i jest niezależne od podstawy prawnej jego zaciągnięcia. Posiadaczowi weksła, który jest pierwszym wierzycielem (remitentem), przysługuje w stosunku do wystawcy zarówno roszczenie ze stosunku podstawowego, jak i z weksła, jednak może on tylko raz uzyskać zaspokojenie swojej wierzytelności i do niego należy wybór roszczenia. Wygaśnięcie stosunku podstawowego uniemożliwia dochodzenie wierzytelności wekslowej, a wygaśnięcie zobowiązania wekslowego, w sposób prowadzący do zaspokojenia wierzyciela, powoduje wygaśnięcie zabezpieczonej wekslem wierzytelności. Nie ma natomiast wpływu na stosunek podstawowy, wygaśnięcie zobowiązania wekslowego bez zaspokojenia wierzyciela lub nieistnienie tego zobowiązania. W judykaturze Sądu Najwyższego wskazuje się, że w tym ujęciu można mówić o swego rodzaju priorytecie stosunku podstawowego wobec stosunku wynikającego z weksła (por. uchwała połączonych izb Izby Cywilnej i Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 kwietnia 1972 r., sygn. akt III PZP 17/70, OSNCP 1973, nr 5, poz. 72, oraz wyroki z dnia: 14 marca 1997 r., sygn. akt I CKN 48/97, OSNC 1997, nr 9, poz. 124, 31 maja 2001 r., sygn. akt V CKN 264/00, 6 października 2004 r., sygn. akt I CK 156/0, 9 grudnia 2004 r., sygn. akt II CK 170/04, 14 listopada 2006 r., sygn. akt II CSK 205/06, OSNC 2007, nr 9, poz. 139). Wierzyciel, który dochodzi wierzytelności wekslowej, nie musi wykazywać podstawy prawnej zobowiązania, może powołać się tylko na treść weksła. W stosunku między wystawcą a remitentem samodzielność zobowiązania wekslowego ulega jednak osłabieniu. Wystawca może podnieść zarzuty oparte na stosunku podstawowym i na ich podstawie podważać zarówno istnienie, jak i rozmiar zobowiązania wekslowego ze względu na jego związek ze stosunkiem podstawowym. Spór przenosi się wówczas na płaszczyznę stosunku prawa cywilnego, który w związku z zarzutami wystawcy podlega badaniu przez sąd oceniający zasadność nakazu zapłaty (por. uchwałę składu siedmiu sędziów SN z dnia 7 stycznia 1967 r. III CZP 19/66, OSNCP 1968, z. 5, poz. 79 i uchwałę Połączonych Izb: Cywilnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 kwietnia 1972 r. III PZP, OSNCP 1973, z. 5, poz. 72, a także wyroki Sądu Najwyższego dnia z 14 marca 1997 r., I CKN 48/97, OSNC 1997, nr 9, poz. 124; z dnia 20 czerwca 2008 r. IV CSK 65/08). Sąd Okręgowy nie rozpoznał sprawy

w płaszczyźnie stosunku podstawowego, czym rażąco naruszył art. 10 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe Dz. U. z 1936 r. nr 37, poz. 282 i utrwaloną wykładnię prawa w zakresie zarzutów opartych na stosunku prawnym, przysługujących dłużnikowi przeciwko pierwszemu remitentowi weksla in blanco.

Zasadne okazały się zarzuty naruszenia prawa procesowego.

W zarzutach apelacji pozwani podnosili, że wobec nierozpoznania przez Sąd Rejonowy zarzutów ze stosunku podstawowego, nie została rozpoznana istota sprawy. Podnieśli zarzuty naruszenia prawa procesowego (art. 233 § 1 k.p.c., 328 § 2 k.p.c., 229 k.p.c., 308 k.p.c.) oraz materialnego, których Sąd Okręgowy, w granicach zakreślonych apelacją w ogóle nie rozpoznał. Rację mają wobec tego skarżący, że tym samym Sąd naruszył art. 378 § 1 k.p.c. Zgodnie z uchwałą 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r. III CZP 49/07 (OSNC 2008 z. 6 poz. 55), sąd drugiej instancji rozpatruje sprawę ponownie, czyli w sposób w zasadzie nieograniczony jeszcze raz bada sprawę rozstrzygniętą przez sąd pierwszej instancji. Tym samym postępowanie apelacyjne - choć odwoławcze - ma charakter rozpoznawczy (merytoryczny), a z punktu widzenia metodologicznego stanowi dalszy ciąg postępowania przeprowadzonego w pierwszej instancji. Przez spełnianie nieograniczonych funkcji rozpoznawczych spełnia się kontrolny cel postępowania apelacyjnego; rozpoznanie apelacji ma (powinno) doprowadzić do naprawienia wszystkich błędów sądu pierwszej instancji, ewentualnie także błędów stron.

Zgromadzony przez Sąd I instancji materiał dowodowy, Sąd Okręgowy z naruszeniem art. 382 k.p.c. pominął i nie uwzględnił w celu ustalenia istotnego faktu, tj. czy strony zawarły umowę sprzedaży, z której wynikało roszczenie zabezpieczone wekslem. Sąd drugiej instancji „rozpoznaje sprawę”, a nie sam środek zaskarżenia. Sąd ten musi - niezależnie od treści zarzutów - dokonać ponownych, własnych ustaleń, a następnie poddać je ocenie pod kątem prawa materialnego (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 1999 r. III CZP 59/98, wyrok z dnia 6 grudnia 2001 r., I PKN 714/00, OSNPiUS 2003, nr 22, poz. 544). Sąd drugiej instancji ma pełną swobodę jurysdykcyjną, ograniczoną jedynie granicami zaskarżenia. W konsekwencji może,

a jeżeli je dostrzeże - powinien, naprawić wszystkie naruszenia prawa materialnego, niezależnie od tego, czy zostały wytknięte w apelacji, pod warunkiem, że mieszczą się w granicach zaskarżenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2002 r., III CZP 62/02, OSNC 2004, nr 1, poz. 7). Sąd Rejonowy zaniechał ustalenia spornych faktów, a więc czy pozwani zamówili i odebrali towar powoda, jednakże wobec wskazanej wykładni przepisów prawa procesowego, taki obowiązek spoczywał na sędzie odwoławczym. Pozwani podnosili, że towaru, którego dotyczy złożona do pozwu faktura VAT nr [...] z dnia 29 września 2010r. nie zamawiali. Przedłożony przez powoda dokument zamówienia z dnia 20 sierpnia 2010 r. z żądaniem dostawy na dzień 23 sierpnia 2010 r. dotyczy innej umowy, która została wykonana przez powoda. Cena towaru objętego tym zamówieniem została na podstawie faktury nr [...] przez pozwanych zapłacona. Złożony do pozwu dokument odbioru towaru WZ z dnia 23 września 2010 r. nie został podpisany przez pozwanego M. K., ani przez żadną uprawnioną, zgodnie z postanowieniami umowy, osobę.

We wskazanym zakresie Sąd Okręgowy nie poczynił żadnych ustaleń faktycznych i nie naprawił błędów Sądu I instancji, czym rażąco naruszył wykładnię przepisów art. 387 § 1 i 382 k.p.c.

Sąd Okręgowy powołał się z jednej strony na abstrakcyjność zobowiązania wekslowego i nieistotność zobowiązania będącego podstawą wystawienia weksla, ale też i stwierdził, że pozwani nie wykazali, iż weksel wypełniony został niezgodnie z zawartą umową. Pomiędzy tymi wnioskami zachodzi oczywista sprzeczność, skoro Sąd Okręgowy wskazywał również na stosunek prawny, który był podstawą wystawienia weksla in blanco. Usprawiedliwia to zarzut dotyczący naruszenia treści art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., który wiąże się z brakiem wyjaśnienia i jednoznacznego stanowiska w odniesieniu do przyczyn niezasadności zarzutów apelacyjnych.

Rację mają też skarżący, że wyrok wydany został przez Sąd Okręgowy z naruszeniem art. 505¹⁰ § 1 k.p.c. i art. 379 pkt 4 k.p.c., gdyż skład Sądu orzekającego był sprzeczny z przepisami prawa. Wartość przedmiotu sporu wynosiła 2.540,35 zł., zarówno pozew jak i zarzuty wniesione zostały na

urzędowych formularzach (art. 505² k.p.c.). Sąd Okręgowy nie wydał postanowienia na podstawie art. 505⁷ k.p.c., że rozpoznanie sprawy nastąpi z pominięciem przepisów działu VI regulującego postępowanie uproszczone. Wobec tego zgodnie z art. 505¹⁰ § 1 k.p.c. sprawę powinien rozpoznać w składzie jednego sędziego, a nie trzech sędziów. Wątpliwość, czy sprawa gospodarcza o zapłatę z weksla własnego in blanco, jak w niniejszej sprawie, podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym, jeżeli wartość przedmiotu sporu nie przekracza kwoty określonej w art. 505¹ pkt 1 k.p.c. rozstrzygała uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2011r. III CZP 51/11 (OSNC 2012 z. 5 poz. 58).

Bezprawność, czy też niezgodność z prawem orzeczenia jest jedną, ale nie jedyną przesłanką zasadności skargi, o jakiej mowa w art. 424¹ k.p.c. Postępowanie to służyć ma dochodzeniu w przyszłym procesie naprawienia szkody majątkowej wyrządzonej wydaniem takiego orzeczenia, dlatego też, jak wynika z tego przepisu, już w tym postępowaniu należy uprawdopodobnić, a więc wykazać w stopniu graniczącym z pewnością, istnienie szkody oraz adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy jej powstaniem (wyrażającym się zmniejszeniem stanu aktywów lub zwiększeniem pasywów po stronie poszkodowanego) a wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem.

Skarżący określili swoją szkodę na kwotę 5.007,64 zł. Na sumę tę składały się: należność główna w kwocie 2.540,35 zł, odsetki za okres od 13 października 2012 r. do 3 grudnia 2013 r. w kwocie 377,29 zł., koszty procesu za postępowanie przed Sądem I instancji w kwocie 649 zł i II instancji w kwocie 300 zł, które określone zostały jako pierwsza część straty w kwocie 3.866,64 zł. Druga część straty, według skarżących, to kwota 1.141 zł obejmująca utracone przez nich roszczenie o zwrot poniesionych kosztów procesu, tj. wynagrodzenia pełnomocnika za obie instancje w kwocie 900 zł. oraz wydatki na opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, opłatę od zarzutów od nakazu zapłaty w kwocie 96 zł, opłatę od apelacji w kwocie 128 zł.

Przyjmuje się, że uprawdopodobnienie szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej

powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem wyroku niezgodnego z prawem (por.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., sygn. akt IV CNP 38/05, OSNC z 2006 r., nr 7 - 8, poz. 141; z dnia 22 listopada 2005 r., sygn. akt I CNP 19/0; z dnia 23 września 2005 r., sygn. akt III CNP 5/05; z dnia 11 sierpnia 2005 r., sygn. akt III CNP 4/05, OSNC z 2006 r. Nr 1, poz. 16; z dnia 20 maja 2014 r. V CNP 61/13). Skarżący sprostali temu wymaganiu, przedstawili dokument przelewu na rachunek bankowy powoda kwoty 3.866, 64 zł. i oświadczyli, że nigdy nie uznali żądania pozwu, sprzeciwiali się zasądzeniu od nich na rzecz powodów dochodzonej pozwem kwoty. Spełnili świadczenie wynikające z prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w C. po to, by zapobiec postępowaniu egzekucyjnemu, które zwiększyłoby koszty postępowania.

Wykazywaną szkodę uznać należy za uprawdopodobnioną wyłącznie w odniesieniu do zasądzzonego świadczenia tj. kwoty 2.540,35 zł. i odsetek ustawowych w kwocie 377,29 zł. Pozostałe składniki sumy 5.007,64 zł wykazywanej jako szkoda, stanowiące poniesione koszty procesu oraz koszty procesu, które zostały określone jako roszczenie o zwrot poniesionych kosztów, nie stanowią szkody w rozumieniu art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2008 r., sygn. akt I CNP 47/08; z dnia 23 sierpnia 2007 r., sygn. akt I BP 24/07; z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06; z dnia 27 lipca 2006 r., sygn. akt II BP 11/06, OSNP z 2007 r., nr 15-16, nr 223).

Wskazane błędy judykacyjne doprowadziły do wydania wyroku niezgodnego z prawem, na podstawie którego pozwani zostali zobowiązani do wykonania zobowiązania przez zapłatę ceny za towar, którego nie zamówili.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424¹¹ § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ i 424¹² orzekł jak w sentencji. Ich wysokość uzasadnia § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 3 i § 13 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. Nr 461).

